

И пристъпиха сърбитѣ къмъ изпълнението на плана си. Повикаха си отъ Русия Генералъ за Главнокомандующий, и до обявлението на войната развиха отъ двата си баталиона „стаячи*) войска“, една стохилиядна армия съ 250 топа и 32 ескадрона кавалерия, раздѣлена на шестъ дивизии отъ I-а класа, именно : Дринска, Западно Моравска, Южно Моравска, Тимочка, Дунавска и Шумадийска. Но вмѣсто да съсрѣдоточатъ тѣзи армия на едно мѣсто, гдѣто сж тъкмели да дѣйствувать рѣшително, и да се възползувать — спорѣдъ плана си — отъ численното си прѣвъсходство въ началото на войната, взеха че я раздѣлиха на четири слаби части, които прѣснаха по цѣлата си граница, и съ това не само че не можаха да привѣдѣтъ въ изпълнение фантастическия си планъ, но още и много улѣсниха работата на турцитѣ за да ги набиятъ както трѣбва.

Тѣ распрѣделиха :

1-о На Босненската си граница на р. Дрина, около Лозница и Крупань, срѣщу Зворникъ до 20,000 души подъ командата на генерала Алимпича.

2-о На „Старо-сръбската“ си граница по долината на р. Ибаръ, около Рашка, срѣщу Нови-Пазаръ до 20,000 души подъ командата на полковника Чолакъ-Антича.

3-о На Българската граница по долината на р. Българска Морава около Алексинаць и Княжеваць срѣщу Нишъ, Акъ-паланка и Пиротъ до 40,000 души подъ командата на генерала Черняева, и

4-о Пакъ на Българската граница по долината на р. Тимокъ, около Зайчаръ, срѣщу Видинъ до 20,000 души подъ командата на полковника Лешянина.

Съ тѣй распокжсана армия сърбитѣ на 20-й Юний обявиха война на Турция и нахлуха въ владенията ѝ.

За насъ дѣйствиата на Дринската и Ибарската армия нѣматъ важность, защото въ тѣхъ не сж земали участие българскитѣ „доброролци“, и защото тука не се писва историята на Сръбско-Турската война въ 1876 год. За това, като оставимъ тѣзи двѣ армии да се расправятъ съ противника

*) постоянна